

12. Ekki er víst hvar óskytju ör geigar.
Um nútímabarnabækur.

---

1 1/2 renningur

"Eitki er víst, hvar óstýfju er geigar."

Samílega er eitki allur sí nýgritur bóter, sem úr eru stýfar
ni í tímann atladar börnum til lesturs né lóðrins, jafn-
vel þótt hóf. þeirra, sumra herra, hafi einhver tína áður
fengið við að seuja og gefa út bókur þar sem barna-
bókur eru kallaðar og þeim bændis atladar.

Stýkja hefir svo Benjamin Kristjánsson, "óskiloga" til
lit bora" höfund hris brannanda stýps, barna kemur
ann Gunnar M. Magnússon og hefi í heyrð prestinum
fundid það til ferattu að hann talar um bók þessa sem
barna bók. Það kann vel að vera, að hris sé eitri bændis
eðlud börnum og samílega vill hóf. ni eitki láta það
nagu frostast við hana og er það af stýljandegum ástóðnum.
Eitki er víst, að hris er eitri bændis börnum á lósi,
og því óvíst, hvar óstýfju er sí geigar.

Stýkja kaleyð í á dda bók er, "Rauðir þemur" nefnist
- ja, sí er ni samarlega, "hand" - : "Svo hand", að segi.
ni, að hver sína sta lína í henu sé þringis og
blárandu hatri til alls og allra. Hóf. hris brannanda
stýps á þar vískul. a. m. k. eina "stáldsgjú" eftir í álfan
hann og er það einhver hris argasta vitleypa og brell,
sem íj minnist að hafa lesid. Þar, eina og reyndar ni
alla bóðvina, ogir samar bóðvinnu og ragninu, síman ni
áskallid til guds og alls þess, sem niðnum er heilagt. Þykki
það víst eiga vel samar og vera við sigandi á bændis þeim.
Soga sí, er í nefudi, heiti "Kóngurinn kemur", Ómöguleft
er að hali ni þeim þeimur da að þeim þá hvern frá
óðnum, því þeimurinn er eitri nema eina: Blárandu þeimur
hinnar haturfullu sálar, sem einjar og veinar undan und-
ferd annara manna og hennar lóðvinnu undan Kóngur þeim sem
hris fýfhest beida að sofa fyrir síni eigin annisja stýps: Þetta,
ómyktun og stýps og vesaldómur, samer" svo niðill og magnuð
að hóf. sjálfur sagist hafa vaxid "yppi milli steina annar í
sjávar þoppum í eyrum, hálfur yppi ni, hálfur í jordu" (!) Hóf
endin hafi sínið niður eða hóf vitad yppi, nefni hann eitri,
ni hann sagist hafa rötad steinumni yppi þeimur sínum og selt
sólauft nið handleggjumni að hann nádi í svo niðill þýtt og
smágrjóti að fatar hann hafi hóf í hóf. Hafi þeim ni vitad yppi
er eitri niður, ni nærri getu hversu niðill þá hafi stáðid yppi
niðinn, sam hann sat í. "Óg í fyrsta stýpti hatar: íj af al-
hug nið þabba minnum". Þetta er sína sta línan í þóttinni þessum.
Eri hvers veiga sína sta ordin: "nið þabba minnum"? Sá fátt ni

Samvorku manna sinu. Hann, sem alveg nýlega var lúinn að
 láta, físta & loka sig. Manni, etur ekki annað en konni
 til hugar að Karlinn hafi verið gráðurur hákall sta söltis
 hámeri, sem stífti tréðum hálfan gólfvorki í einum liti
 „ofan í sig“. Eftir lóstin þessarar endemis smekklýsu, blóts-
 yda og formalings, sagði ég við sjálfan mig: Og þetta er
 barna kemari, já, mér á að segja svo offrisóttur yfir kemari að
 allt ottadi af góflum að ganga í hantú vegna þess að hann
 komst ekki í þá stöðu og varð það fróga að endanum, er er mi
 vonandi úr sögunni.

Mig hryllir við að hugsa til þess að þú líkur haturs goggrar
 stuli veru látinn darta innan um saklausu börn og sa
 ölu þú hatar í sálir þeirra, sem hann eigin sál virðist
 vera svo þennugis af. Allt sem hann sagist hann hafa
 „hatad af alþing“. Svad munu mi, er hann vandfyrir þeim von-
 briddum, að honum var ekki freid fyrir þvi, að verda yfir-
 kemari. Og, ég leit á myndirnar af þessum lýð, sem lóttim
 hafa samid, leiddar mig ekki í þvi stótt haturs svipurinn komi
 í ljós, mér sýndust þar vera flestar veru of dauðadandnum
 stóreyfara mómnum, mordinum og fjófum, sem leiddu þess að
 verda hangdir framur í dag en í morgun. Adius saknadi af
 myndarinnar af Pétri G.